

NAWRÓCENIE ŚWIĘTEGO PAWŁA A NASZE NAWRÓCENIE - KS.DR KRZYSZTOF BURSKI

Nawrócenie jest pewnym konkretnym wydarzeniem w życiu człowieka, a zarazem procesem, który trwa aż do śmierci. Jest czymś koniecznym i nieustannym jak np. odżywianie się (można jeść mniej lub więcej, ale nie można nie jeść w ogóle...). Zazwyczaj jest połączone z jakąś rezygnacją, ale nie tyle „z czegoś”, co „dla czegoś” albo raczej „dla kogoś”. Nawrócić się to zmienić myślenie i postępowanie (*metanoia*); to mieć „serce pokutujące” (*cor poenitens tenete*), jak pragnął Jezus, którego usłyszał we śnie założyciel paulistów, bł. Jakub Alberione.

Każde nawrócenie ma swoją dynamikę. Apostoł Paweł np. najpierw traci wzrok (Dz 9, 8), później musi dać się prowadzić, następnie spotyka Ananiasza itd. Dlatego można wyróżnić pewne etapy w procesie nawrócenia: nawrócenie spojrzenia, pragnienie Boga, nawrócenie moralne... Najpierw powinien być zachwyt, miłość, przebaczenie, później zobowiązania. Jeśli taka jest kolejność, skrucha serca nie pochodzi z poczucia winy, ale z doświadczenia miłości. Byłoby źle, gdybyśmy ograniczali nawrócenie do zobowiązania moralnego. Nawrócić się, to zrozumieć, że w miłości Chrystusa mamy szukać siły do stawania się dobrymi. Nie nawróci się ten, kto tej siły będzie szukał w sobie. Można powiedzieć, że nawrócenie chrześcijańskie jest rodzajem duchowego obrzezania, ponieważ rodzi poczucie przynależności do Chrystusa i wyraża się w przyłgnięciu serca.

Trzeba najpierw nawrócić spojrzenie. Trzeba zwrócić wzrok ku Chrystusowi i dostrzec wzrok Boga nad nami. Im bardziej czujemy się niegodni, chorzy, poranieni, tym bardziej mamy na Niego patrzeć. Nieprzeciętną rolę odgrywa tutaj Adoracja eucharystyczna jako przemieniające spotkanie z Jezusem. Nie dostrzeżemy Chrystusa w drugim człowieku, jeśli w pierw nie nauczymy się dostrzegać Go w Hostii. Spojrzenie rodzi pragnienie, a pragnienie staje się z kolei źródłem nowego spojrzenia. Dlatego pierwszym apostolstwem życia wewnętrznego – jak naucza ks. Alberione – jest apostolstwo pragnienia. „Święte aspiracje” powinny być nad wszystkim, co myślimy i czynimy.

Spotkanie z Chrystusem pod Damaszkiem ma nie tylko fundamentalne znaczenie dla życia św. Pawła i dla kształtu jego teologii. Stanowi ono również podstawową treść i formę jego apostolstwa. Dla Pawła bowiem głosić Ewangelię to nie tylko (a już na pewno nie wyłącznie) mówić i przekonywać. Ewangelizować oznacza dla niego przede wszystkim stwarzać tym wszystkim, do których jest posłany, okazję spotkania ze Zmartwychwstałym i przeżycia własnego Damaszku; Damaszku, w którym „Żyjącego spośród umarłych” można dotknąć i usłyszeć w tym, który głosi dobrą nowinę, ponieważ pozwolił on tak ogarnąć się Chrystusowi, iż w sobie samym objawia Syna Bożego (Ga 2, 20).

Komentując wydarzenie spod Damaszku bł. J. Alberione podkreśla przede wszystkim wyjątkowość nawrócenia św. Pawła – jest to jedyne nawrócenie w roku liturgicznym, które ma swoje osobne święto, przypadające 25 stycznia. Określa nawrócenie św. Pawła jako *cudowne, totalne oraz niezmiernie pożyteczne dla Kościoła*.

Cudowne – Paweł był gorliwym faryzeuszem, przekonany co do wartości religii możeszowej. Był pewien, że Jezus to bluźnierca i zamachowiec na kult jedyne Boga. Dlatego zastugiwał na śmierć, a wraz z Nim wszyscy Jego wyznawcy.

Paweł odegrał być może kluczową rolę w męczeństwie św. Szczepana i później w niszczeniu rodzącego się Kościoła. Takiego „przekonanego” Pawła nawraca ku sobie Chrystus.

Totalne – nawrócenie obejmuje umysł, serce i całe życie Apostoła Narodów. W swoim umyśle Paweł stopniowo dostrzega, jak religia żydowska podprowadza do chrześcijaństwa, jak synagoga zbliża się do Kościoła, a faryzeizm do ewangelicznej doskonałości. Paweł, jako gorliwy faryzeusz, nienawidził Jezusa i prześladował Go w Jego wyznawcach. Lecz po swoim nawróceniu całkowicie zmienił swą postawę, czyniąc wielkie zamieszanie wśród Żydów, ponieważ uznał Jezusa za Syna Bożego i chciał dla Niego zdobyć wszystkich ludzi. Wcześniej był faryzeuszem o ciasnym sercu, dla Chrystusa stał się apostołem uniwersalizmu zbawienia, które dokonuje się nie przez uczynki Prawa, ale poprzez wiarę w Jezusa.

Najpożyteczniejsze nawrócenie w Kościele – Paweł stał się „naczyniem wybranym” (Dz 9, 15), tak pełnym Ducha Świętego, że „wszystkie członki napiją się z jego pełni i uwierzą, że Jezus Chrystus jest Synem Bożym”. Napracował się bardziej od innych apostołów, założył mnóstwo wspólnot, przyłączył do Rzymu wiele narodów. Jego imię zawsze będzie dołączane do imienia św. Piotra, z którym stanowi dwie kolumny Kościoła: Piotr reprezentujący pierwszeństwo władzy, Paweł pierwszy w pracy apostołskiej. Obaj zostali powołani do budowania Kościoła, mistycznego Ciała Jezusa Chrystusa; obaj oddali życie za Chrystusa, ponosząc śmierć męczeńską.

Obchodząc Święto Nawrócenia Apostoła Pawła pamiętajmy, że ma ono potrójny wymiar.

Jest to przede wszystkim święto Chrystusa, który „zdobył” Pawła (Flp 3, 12). To wydarzenie pokazuje nam, że Bóg walczy o serce każdego człowieka i każdemu pragnie okazać swoje miłosierdzie.

Jest to również święto Pawła – bo jest to dzień jego uległości łasce Bożej i narodzin jako chrześcijanina. Oświecenie, jakie przeżył w drodze do Damaszku, zostanie później niejako tylko formalnie przypieczętowane przyjęciem chrztu.

I wreszcie trzeci wymiar: czy jest to również nasze święto...?

PYTANIA :

1. „*Każde nawrócenie ma swoją dynamikę*”. Jakie były etapy Twojego nawrócenia, przyjścia do Jezusa i Kościoła?

2. „Pierwszym apostolstwem życia wewnętrznego (...) jest apostolstwo pragnienia”. Jakie pragnienia, Bóg złożył w Twoim sercu?

3. „Dla Pawła bowiem głosić Ewangelię to nie tylko mówić i przekonywać” Co dla Ciebie znaczy ewangelizować? Jak wygląda Twoje głoszenie Chrystusa?

4. Nawrócenie św. Pawła bł. Alberione określa jako TOTALNE- czyli obejmujące umysł, serce i całe życie. Jak sądzisz, czego potrzebujesz , aby Twoje nawrócenie było „totalne” (np. zmiany sposobu myślenia, patrzenia na ludzi; zmiany starych przyzwyczajzeń, stylu życia; nowej gorliwości; rezygnacji z opierania się wyłącznie na sobie zamiast na Jezusie; odnowienia żywej relacji z Jezusem)?